

ကပ္ပိယများ၏ ရင်တွင်းစကား

၁။ ကပ္ပိယ မောင်ချစ်ကို (ခ) အောင်ပူ၏
ရင်တွင်းစကား

ကျနော်တို့ ရွာကျောင်းမှာ အလယ်တန်း
အောင်ပြီးနောက် အထက်တန်းကျောင်းတက်ဖို့
ရန်ကင်းဆရာတော်ထံပါးကို ရောက်လာပါတယ်။
ဆရာတော်ဘုရားက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လာ
ကန်တော့လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုစပ်မိရင် ‘ဒီ
ကလေးက ပဲခူးရိုးမပေါ်က တောရွာလေးတစ်ရွာ
ကနေ ဒီမှာ ကပ္ပိယကျောင်းသားလုပ်ရင်း ကျောင်း
တက်နေတာ၊ သူ့ခမြာ အဖေလည်းမရှိတော့ဘူး။
အမေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ သူ့အတွက် အဖေဆို
လည်း ဒီဘုန်ကြီးပဲ၊ အမေဆိုလည်း ဒီဘုန်ကြီးပဲ’
လို့ မိန့်တော်မူတဲ့စကားကို ဒီကနေ့အချိန်ထိ
နားထဲ ကြားယောင်နေမိပါတယ်။ မိဘနဲ့အိမ်မှာ
နေခဲ့ရတဲ့ စိတ်ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ဆရာတော်ထံပါးက
မေတ္တာရရှိမှုတို့ဟာ ကျနော့်အတွက် တစ်သား
တည်း ဖြစ်လာပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ သတိရတာတစ်ခု ရှိသေး
တယ်။ ကျနော် ရန်ကင်းတောရဆရာတော်ထံ
ရောက်ပြီး ၃-ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ဦးဇင်း

ရန်ကုန်နဲ့ ကပ္ပိယအဖြစ် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို လိုက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သွားတဲ့အကြောင်းက ဦးဇင်း ရန်ကုန်ရဲ့ ခမည်းတော် ဘကြီးဦးတင်ထွန်း နေမကောင်းဖြစ်လို့ပါ။ နောက်နေ့မနက် ကျနော် ကပ္ပိယအဖြစ်လိုက်ပြီး ဆေးရုံကို ဦးဇင်းနဲ့အတူ ဘတ်စ်ကားစီးပြီးသွားတာ ကျနော် ကားပေါ် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဆင်းရမယ့်မှတ်တိုင်မှာ ဦးဇင်းဆင်းတာလည်း ကျနော် မသိလိုက်ဘူး။ ဦးဇင်းက Taxi ငှားပြီး ကျနော့်ကို လိုက်ခေါ် ရတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ‘အဘရယ် သား အိပ်ပျော်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်ပါသွားတာ ဘယ် ရောက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ ဦးဇင်းလိုက် ခေါ်လို့သာ အခုလို ရောက်လာတာ’ လို့ပြော လိုက်တော့ နေမကောင်းတဲ့ အဘက အားရ ပါးရရယ်မောပြီး ‘အောင်ပုဆိုတဲ့ ကောင်က တော့ကွာ’လို့ ပြောတယ်။ ဒီဖြစ်စဉ်ကို ကျနော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးခင်ဗျား။

၂။ ကပ္ပိယအဘဦးကျော်ဝင်း (ပျဉ်းမနား) ၏
ရင်းတွင်းစကား

ကပ္ပိယတာဝန် ထမ်းဆောင်တာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှစ်မျိုးကို တွေ့ရပါတယ်။ ရွာကျောင်းတွေမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ ကပ္ပိယနဲ့ ဝိနည်းလေးစားတဲ့ သံဃာတော်တွေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ကပ္ပိယပါ။ ရွာကျောင်းတွေမှာတော့ ကျောင်းပေါ်မို့ခိုပြီး နေကြရတာများပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လေးစားခံရတာ နည်းပါတယ်။ ဝိနည်းလေးစားတဲ့ ကျောင်းတွေမှာရှိကြတဲ့ ကပ္ပိယများကတော့ သဒ္ဓါအား ကောင်းတတ်ကြပါတယ်။ သာသနာပေါ်မှာလည်း လေးစားကြည်ညိုကြတာများလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လေးစားမှုကို ရကြပါတယ်။

နောက်အကြောင်းအရာ တစ်ခုကတော့ ဝိနည်းအရာ ထိပ်တန်းကျတဲ့ ညီအစ်ကိုကောင်းမှု ဆရာတော် ရန်ကုန်ကြွတော့ ပျဉ်းမနားဘူတာ အထိ လိုက်ပို့ပါတယ်။ ဆရာတော်က ဝိနည်းတော်နဲ့ အညီ သင်္ကန်းရုံ သပိတ်လွယ် သားရေနွယ် အခင်းကိုခင်းပြီး ဘူတာရုံက ခုံတန်းလျားမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ ကျနော် စကားပြောနေတုန်း ရဟန်းပျိုနှစ်ပါး အနီးကို ကြွလာပြီးတော့ “ကိုယ်တော်က သပိတ်

တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား”လို့ ခနိုးခနဲ ပြောရင်း သူတို့က ဆရာတော်ခုံဘေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ကြ တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကို မသင့် မရာတွေ ပြောပြီး စော်ကားသလိုမျိုး ဖြစ်နေတော့ ကျနော် က “ဝိနည်းလေးစားတဲ့ သံဃာတော်များ ဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား”လို့ ဝင်ပြောလိုက်တယ်။ “ဒကာက မြင်ရလို့လား” ကျနော့်ကို ငေါက်တယ်။

သူနဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ ရဟန်းက “ကိုယ်တော် တော်တော့လေ၊ တော်ကြာ ဒီဘုန်းကြီးကို လိုက်ပို့ တဲ့လူက ရဲအရာရှိဖြစ်နေရင် တပည့်တော်တို့ကို ရဲစခန်းခေါ်ပြီး စစ်လား၊ ဆေးလား လုပ်နေ ဦးမယ်”လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကျနော့်ကိုလည်း ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး စောင်းကန်း၊ စောင်းကန်းနဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။

ကျနော့်ပုံစံကလည်း တောထဲနေတာ ကြာလို့ အသားကမဲမဲ၊ ဗိုက်ကလည်း ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဆိုတော့ ရဲနဲ့များ တူနေရော့သလား မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ ကျင့်တော် မူတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး ရန်လုပ်ခံနေရတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခု ကျနော့်ပုံစံကြောင့် ပြေငြိမ်း သွားတာကို ကပ္ပိယတစ်ယောက်အနေနဲ့ တွေ့မိ တိုင်း ကြည်နူးမိပါတယ်ခင်ဗျား။

၃။ ကပ္ပိယဦးထင်ဇော်၏ ရင်တွင်းစကား

ရဟန်းသံဃာတော်များထံပါး ကပ္ပိယ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတဲ့အခါ လူကြီးသူမများကို ဆက်ဆံတဲ့ ရိုသေလေးစားသမှုလောက်နဲ့တင် မလုံလောက်ပါဘူး။ ကပ္ပိယကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ သံဃာတော်တို့ရဲ့ အကျင့်သိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် အလွန်ဂရုစိုက်ရပါတယ် ခင်ဗျား။

ဆရာတော်များရဲ့ အနီးနေကပ္ပိယ တစ်ယောက်ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ရဟန်းသံဃာတော် တို့ရဲ့ အကျင့်သိက္ခာကို နားလည်အောင် ကြိုးစားပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရှစ်ပါးသီလကို စောင့်ထိန်းပြီး နေခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား။

၄။ ကပ္ပိယကိုသားကြီး (ရန်ကုန်) ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျနော် ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကျနော့်အထက်လူကြီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုဇော်ဇော်ထွန်းက ရဟန်းဘဝကူးပြီး ဦးစန္ဒိမာအဖြစ် ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျနော်လည်း အခါအားလျော်စွာ ကပ္ပိယအဖြစ်ကို ရခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျား။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ဝိနည်းလေးစားတဲ့ ကျနော့်ရဲ့ ဆရာရဟန်းကို ဦးဆုံး ဖူးတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ရခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းအဖြစ် စိတ်ထဲ စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျနော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ခဲ့ဖူးတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ ရဟန်းတော်များနဲ့ လုံးလုံးကို မတူလို့ပါပဲ။

ရန်ကင်းတောရကျောင်းက ရဟန်းတော် များ ဝိနည်းကို လေးစားတန်ဖိုးထားသလို ရဟန်း တော်များအားလုံးလည်း ဝိနည်းလေးစားတန်ဖိုး ထားကြရင် သိပ်ကြည်ညိုစရာကောင်းမှာပဲလို့ ကျနော် တိတ်တခိုး တွေးမိဖူးပါတယ်ခင်ဗျား။

**၅။ ကပ္ပိယကိုနှိုင်းလင်း (ရန်ကုန်) ၏
ရင်တွင်းခကား**

အရင်ကတော့ ကပ္ပိယဆိုတာ ကျောင်းမှာ စား၊ ကျောင်းမှာအိပ်၊ ဦးလင်းများခိုင်းတာ လုပ်တဲ့ သူလို့ ထင်ထားတာ မပြည့်စုံကြောင်းကို ရန်ကင်း တောရ ဆရာတော်ထံပါး ကပ္ပိယအဖြစ် ဆောင် ရွက်ခွင့်ရမှ သိလာရပါတယ်။

ဝိနည်းလေးစားတော်မူတဲ့ ဆရာတော်များက ကျနော်တို့နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့ အခါမှာတော့ ဝိနည်းစည်းကမ်းနှင့်အညီ တည်တည်တံ့တံ့ ကုန္တေသိက္ခာနဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုကြတာကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။ သို့သော် သံဃာတော်များ အချင်းချင်း ဆုံတွေ့ရာမှာတော့ အဝေးရောက်နေတဲ့ဆွေမျိုးများ ပြန်ဆုံကြသလို အလွန်ပဲ ဖက်လဲတကင်း ချစ်ခင်တော်မူကြတာကို ကြည်နူးစရာ ဖူးတွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။ အသက်အရွယ်နှင့် မဆိုင်ဘဲ ဝါကြီးတဲ့ ထေရ်ရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား တန်ဖိုးထား မှတ်သားတော် မူကြပါတယ်။ ဆရာသခင်များရှေ့ရောက်ရင် ဖခင်ကို အလွန်ချစ်တဲ့ ကလေးငယ်လေးပမာ၊ ဆရာကို အလွန်ချစ်ကြောက်ရိုသေတဲ့ တပည့်လေးများပမာ ဆိုဆုံးမမှုကို လေးလေးစားစား ခံယူလေ့ရှိတော်မူကြတာကို မကြာခဏ ဖူးတွေ့ရတာ ကြည်ညိုမဆုံးပါဘူး။

“ဝိနည်းသီလကို အသက်နှင့်လဲပြီး စောင့်ရှောက်ကြရမယ်” ဆိုတဲ့ အဆုံးအမမျိုးကို ကြားသိရတဲ့ အခါမှာလည်း ကပ္ပိယတစ်ဦး အနေနဲ့ သံဃာ့ဂုဏ်ကို တိုး၍ တိုး၍ ကြည်ညိုရပါတယ်။ သဒ္ဓါတရားလည်း ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပါတယ်။

ကပ္ပိယအဖြစ်ဆောင်ရွက်စဉ် အမှတ်တရ တွေရှိခဲ့ပါတယ်။ ယင်းတို့အနက် တစ်ခုမှာ ရန်ကင်း တောရဆရာတော်အား ရန်ကုန်မှာ ဆွမ်းကပ်တဲ့ တစ်ရက်က ဆွမ်းဟင်းထဲမှာ အလွန်ဈေးကြီးပြီး အလွန်ပဲ စားကောင်းတဲ့ Cod Fish. ငါးဟင်း တစ်မယ် ပါလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာတော်ကို ဒီငါးဟင်းကို ဘုဉ်းပေးဖို့ ငါးဋီကာချဲ့ပြီး လျှောက် ထားလိုက်မိတယ်။

ဆရာတော်ကလည်း အဲဒီဟင်းကို ခပ်ယူဖို့ ဇွန်ကိုင်တော်မူစဉ်မှာ ကျနော်က “ဒီငါးက ဈေး လည်းအလွန်ကိုကြီးတာပါဘုရား” လို့ နိဂုံးချုပ် လျှောက်မိရော ဆရာတော်က ငါးဟင်းကို မခပ် ယူတော့ဘဲ “မင်းရဲ့ဟင်းက အဲဒီလောက်ဈေးကြီးပြီး အဲသလောက်ကြီးကို အရသာကောင်းနေတယ်လို့ ကြားနေရတော့ ဘုန်းကြီး ငါးဟင်း ဘုဉ်းပေးပြီး ကိလေသာ အဖြစ်မခံဘူး”လို့ မိန့်ပြီး အခြားဟင်း နဲ့ပဲ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူတယ်။

ဆရာတော် ဆွမ်းဘုဉ်းပြီး ကျန်တဲ့ ဆွမ်း ဟင်းတွေက ထုံးစံအတိုင်း ကျနော်တို့ ကပ္ပိယ ဝိုင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီ ငါးဟင်းခွက်ကို အလုအယက် ဝိုင်းနှိုက်လိုက်ကြတာ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ကုန်သွားပါတယ်။ ဆရာတော်က ဆွမ်း

ဘုဉ်းပြီး စကြိုလျှောက်ရင်း “ငါတပည့်တွေ အဲဒီ
ဈေးကြီးပြီး အရသာပြည့်စုံလွန်းတဲ့ ငါးဟင်းကို
ဘယ်လို လုပ်လိုက်ကြသလဲ”လို့ မေးတော်မူရာ
ကပ္ပိယအားလုံးက သံပြိုင် ဖြေလိုက်မိတာက “ကုန်
အောင်စားပစ်လိုက်တယ်ဘုရား” “ကောင်းတယ်
ကောင်းတယ် ဒါလည်း ကိလေသာကို ရှင်းတဲ့နည်း
တစ်နည်းပဲ”လေလို့ ရယ်ရယ်မောမော မိန့်တော်
မူတာကို ငါးဟင်း စားခွင့်ကြုံခဲ့တဲ့ ကပ္ပိယအား
လုံးက မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

၆။ ကပ္ပိယကိုဂျင်မီထွန်း၏ ရင်တွင်းစကား

ကျနော်ကတော့ ကပ္ပိယဖြစ်ချင်လို့ ရန်ကင်း
တောရကို ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့
အခက်အခဲဖြစ်နေချိန်မှာ ဆရာမဒေါ်နွယ်နီအောင်
ပို့ပေးလို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ကပ္ပိယကျောင်းသား
တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျနော် အရမ်းကံကောင်းပါတယ် ဒီလို
နေရာမျိုးကို ရောက်ရတာ အပြင်မှာမရနိုင်တဲ့
ဆိုဆုံးမဩဝါဒတွေ ရခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကင်းတောရ
ဆိုတာ ကျနော်တို့ လူငယ်တွေအတွက် ကောင်းကျိုး

ဥပါသကာတို့ဖတ်ဖို့ ဝိနည်းသင်ပုန်းကြီးဖတ်စာ (အပိုင်း-၁)

မှန်သမျှ အားလုံးကို လုပ်ခွင့်ရတဲ့ ဘဏ်တိုက်
ကြီးပါပဲ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်နိုင်လို့ ဒီလိုဘဝမျိုး
ရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ ကျနော့်အတိတ်ကံကို
လည်း တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ခင်ဗျား။

၇။ ကပ္ပိယဦးကံမြင့်ဦး၏ ရင်တွင်းစကား

ရန်ကင်းတောရမှာ ဝါဆိုတော်မူကြတဲ့ ရဟန်း
သာမဏေတို့အား ဝါတွင်းကာလ ဆွမ်းလောင်း
လှူရင်း၊ အပတ်စဉ် ပုံမှန် အဘိဓမ္မာသင်တန်းနှင့်
အခါအားလျော်စွာ ရက်တိုသင်တန်းတွေ တက်
ရောက်ရင်း ကပ္ပိယကြီးဦးတင်ထွန်းနှင့် ဦးကျော်ဝင်း
တို့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

သူတို့က ရဟန်းတော်များရဲ့ လိုအပ်ရာရာ
တို့ကို အပ်အပ်စပ်စပ်ဖြစ်အောင် လျှောက်ထား
ဆက်ကပ်ကြတယ်။ ဝိနည်းဆောင် သံဃာတော်များ
အေးချမ်းစွာသီတင်းသုံးနိုင်ဖို့ ကပ္ပိယရဲ့အရေးပါ
မှုကို ပို၍သိရှိနားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါက ကျနော်ရဲ့
ကပ္ပိယဘဝ အစဖြစ်ပါတယ်။

၈။ ကပ္ပိယမောင်စိုးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျနော် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အမှတ်
ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေ
ငွေကြေးမတတ်နိုင်ပေမယ့် အရဲစွန့်ပြီး အင်ဂျင်နီယာ
ကျောင်းကို လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်
လုပ်ပြီး အင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ် တက်မယ်လို့
အားတင်းခဲ့ပါသော်လည်း လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်
ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တက္ကသိုလ်မတက်ရဘဲ (၂)နှစ်
နားလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အားလျှော့ပြီး အထေးသင်
ပြောင်းလျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့နေ့ မနက်မှာပဲ
ကျနော့်ဆရာမ ဒေါ်နွယ်နီက အခေါ်လွှတ်လို့
ရောက်လာတော့ “နင့်ကို ကျောင်းထားပေးမယ့်
သူ တွေ့ပြီ” လို့ ပြောတာကို ကြားရတာ ပျော်
လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ဝဲမိပါတယ်။ ကျနော်
ဒီလိုနဲ့ပဲ ရန်ကင်းတောရကို ရောက်ခဲ့ပြီး ကပ္ပိယ
ဖြစ်လာပါတယ်။

ကျနော် ကပ္ပိယကျောင်းသားအဖြစ် ဆရာ
တော်တို့က လက်ခံပြီမို့ ကပ္ပိယများနေထိုင်ရာ
သရက်ပင်ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ကပ္ပိယ
တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
လာပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူနှုတ်ဆက်ပုံကို ယခုထိ
မမေ့ပါဘူး။ “ညီလေး မင်းကဒီမှာ ကပ္ပိယလုပ်ရင်း

ကျောင်းတက်မှာလားတဲ့” “အေးဟုတ်တယ်” လို့
ဖြေလိုက်တယ်။ သူက ဆက်ပြီး “မင်းက ဘယ်နှစ်
တန်းတက်မှာလဲ၊ ငါက ရှစ်တန်းတက်ရမှာကွ”
လို့ပြောတယ်။ ကျနော်က “ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ၊
ကျနော် အင်ဂျင်နီယာ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကိုလာတာ” လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ
သူ့မျက်လုံး ပြူးနေရှာတယ်။ နောက်မှသိရတာက
ခရီးဦးကြိုဆို နှုတ်ဆက်တဲ့ ကပွိယက ညီလေး
အောင်ပုဖြစ်ပါတယ်။

မနက်အစောကြီး ဦးဇင်းများနောက်မှ
ချိုင့်ဆွဲပြီး ဆွမ်းခံလိုက်ရချိန်တိုင်းကတော့ အပျော်
ရွှင်ဆုံးအချိန်တွေပါပဲ။ အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိပြီ
ဆိုရင် ဆရာတော်မှ တောင်ဝှေးနဲ့ အသာအယာ
ခေါင်းခေါက်ပြီး “ဒီသတ္တဝါကတော့ကွာ” လို့
မိန့်တော်မူတာကို သတိရတိုင်း စိတ်ကြည်နူးရပါ
တယ်။

